

Tri životy

(úvaha)

Ak by ste sa opýtali ľudí, aké pocity v nich vyvolal film Tri životy, s istotou môžem povedať, že by odpovedali slovami smútok a výčitky. Aj keď tieto emócie film asi vyvolať nemal, stalo sa tak. Prečo? Pretože sme ľudia, ktorý cítia smútok, lásku, hnev, sú empatickí a uvedomujeme si, že aj my sme sa mohli narodiť a žiť život aký žijú oni, ale pre nejaké nevysvetliteľné šťastie žijeme život plný príležitostí a vyššej životnej úrovne.

Ako je vôbec možné, že ešte stále v 21. storočí, niektorí ľudia žijú takto? Ako je možné, že my žijeme v dokonalej bubline, kde riešime banality a sťažujeme sa, ako zle sa máme, a pritom Keo a Thatohatsi spia na zemi a ich množstvo jedla na deň je pre nás len jeden z desiatich denných chodov? Presne tieto skutočnosti v nás vyvolali výčitky, výčitky, že si nevážime čo máme, neuvedomuje si, že to ako žijeme nie je samozrejmosť, ale šťastie. Šťastie, ktoré deti v Lesothe a Kambodži nemajú. Ich osud je vopred napísaný. Osud, v ktorom je napísané, že nikdy nevyštudujú, tak ako deti v Európe, nikdy neuvidia nič iné ako svoju rodnú dedinu a nikdy si asi večer nesadnú na gauč a nepustia si televízor. Pretože oni nežijú, oni prežívajú. A aj tak cez to všetko mám niekedy pocit, že sú títo ľudia šťastnejší ako my. Vážia si všetko čo majú, všetky maličkosti, užívajú si každú sekundu, keď nepracujú alebo sa práve nesnažia zohnať jedlo, aby mali dať deťom čo do úst. Vážia si rodinu, svojich milovaných, a každú chvíľu strávenú s nimi, lebo iba oni im dávajú silu ďalej bojovať s touto nespravodlivosťou. A naše problémy? „Kúpim si čierne alebo biele tričko, alebo radšej obe? Ach, tento rok asi nebudeme môcť ísť na dovolenku do Turecka. Rodičia ma naštvajú, nechcú ma pustiť von s kamarátmi. V obchode nemali moje obľúbene čipsy. Bože, v tejto krajine sa žije tak zle.“ Samozrejme, že žiaden život nie je dokonalý a každý má svoje starosti, ale skúsme sa občas zamyslieť nad tým všetkým čo máme, to čo pre niektorých ľudí nie je samozrejmosť.

Po pozretí tohto filmu som sa v hlave pýtala: „Ako my ľudia môžeme dopustiť, aby nejakí iní ľudia žili takýto nedôstojný život? Čo robí ich vláda? Prečo to nikto nerieši a zatvára pred takýmito dôležitými problémami oči? Prečo sa im snažia zo všetkých síl pomôcť ľuďom, ktorí by sa vôbec takýmito vecami nemuseli zaoberať, ale sú natoľko odhodlaní im pomôcť, že tomu obetujú celý svoj život?“ Presne to sú tie myšlienky, ktoré v nás vyvolávajú smútok, ľútosť a vlastne aj hnev, prečo sa niečo také deje. Je jasné, že skoro nikto im teraz nepošle desaťtisíc eur a aj keby, nezachránime tým celý svet, ale desať eur nás nezabije.

Síce nám to asi teraz pripadá, že mojich desať eur nikomu nepomôže, ale ak sa spojíme a pošle to viac ľudí, niektorým ľuďom môžeme aj zachrániť život. Dôležité je, že si uvedomujeme tento problém, začneme si všímať okolitý svet, začneme si vážiť maličkosti. Aj keď nám to pripadá zanedbateľné, svojou troškou môžeme zmeniť niekoho život k lepšiemu, možno aj svoj, lebo ako sa hovorí spolu sme silnejší.

Soňa Adamčíková, I.C